

drig i Præstegaarden, og hans Navn nævntes kun sjælden der.

Toget standsede nu ved Købstaden, og den lille snaksomme Gamle steg ud. Per blev alene tilbage. Han sad ved Vinduet med Haanden under Kinden og saae ud paa de forbidragende Marker, hvorover det allerede var begyndt at mulme. Og han tænkte paa, hvor underligt dog Menneskene kunde forvandles under Livets Hænder. Det var ofte, som om de blev til noget helt andet end det, hvortil de af Naturen syntes bestemt. — — Og han begyndte at forstaa det kolde Gys, der uvilkaarlig var gaaet ham gennem Sjælen hin Dag under Læsningen af Moderens efterladte Brev.
